

Onvoorspelbaar Coronavirus

Martin
Hendericks

Het *nieuwe normaal*, ik vind het helemaal niet normaal. Eigenlijk zouden we deze periode het *nieuwe abnormaal* moeten noemen. Wat is normaal als je een moeder, die haar kind heeft verloren, intens verdrietig ziet en je op anderhalve meter afstand moet blijven? Als een pierrot laat je je hoofd hangen en je gezicht gebruikt al zijn spieren bij verdriet als blijk van medeleven.

Je impuls is om contact te zoeken, te troosten, een arm om iemands schouder te leggen, een hand vast te houden. De ander moet door zijn tranen heen jouw medeleven aflezen aan je gezicht, aan je houding. Je voelt je meer dan voorheen machteloos, taal schiet bij rouw sowieso tekort.

Er is ook iets anders gaande.

Mensen die om- en meedenken, waarbij creativiteit stroomt. Ook vanuit onze gemeente. Namens ons team wil ik de burgemeester en ambtenaren van de Vijfheerenlanden hartelijk danken voor hun betrokkenheid. Ik zie prachtige initiatieven ontstaan. In tijden van crisis gebeurt er iets met de mens. Hoe reageer jij? Zet je een masker op om jezelf te beschermen (en dan bedoel ik niet alleen tegen corona) of komt er een verzetsstrijder in je naar boven en omarm je het nieuwe abnormale en ga je op zoek naar nieuwe uitdagingen? Ik glimlach als wij worden verrast met een lief kaartje, S.O.E.B. of heerlijke appeltaart, zomaar ...

Bijna dagelijks ontvang ik mailtjes van mensen die hun diensten en producten aanbieden. Ook van buiten de uitvaartbranche.

Kennelijk is een crisis nodig om eindelijk eens stil te staan waar je werkelijke passie ligt. Ik herken dit gevoel. Toen ik ernstig ziek was, kon ik van de ene op de andere dag niet meer mijn werk doen. In mijn beleving (destijds) was ik de uitvaartverzorgster met krullen.

Beiden werd me ontnomen. Ik voelde me letterlijk kaal en berooid. Ik ging door alle herkenbare emotionele fases.

Tijdens mijn chemotherapie en in de voorbereidingsfase voor mijn stamceltransplantatie was ik vatbaar voor infecties en virussen. Ik hield afstand, gaf geen handen en bleef thuis. Als mensen mij toch wilde aanraken, deed ik een stap achteruit en vroeg hen afstand te houden. Sommige zeiden: "Doe niet zo gek, ik mag je toch wel knuffelen?" Nee dus. Nu anderhalf jaar later is dit het nieuwe (ab)normale voor de gehele wereldbevolking. Daar waar de een in deze periode meer werkt om het land draaiende te houden, zijn er ook mensen die werkloos thuis zitten. Probeer niet bij de pakken neer te gaan zitten, onderzoek hoe je beter uit deze crisis kan komen. Tot slot: denk extra aan hen die een dierbare moeten missen.

Als ik dit schrijf, is het dodenherdenking. We herdenken de oorlogsslachtoffers. Dit jaar herdenk ik ook de slachtoffers van de onzichtbare doch zeer voelbare COVID-19 oorlog.

#BlijfThuis #SamenSterk #DoesLief